2. Formålet med begrundelsespligten er, at adressaten skal have lejlighed til at vurdere, om afgørelsen er behæftet med fejl, der gør det muligt at anfægte lovligheden, og muliggør en retlig kontrol, hvorfor begrundelsespligtens omfang i hvert enkelt tilfælde skal vurderes konkret.

Begrundelseskravet i vedtægtens artikel 25, stk. 2, er opfyldt, når de omstændigheder, hvorunder den anfægtede retsakt er blevet vedtaget og meddelt de pågældende, giver dem mulighed for at erfare de væsentligste af de argumenter, som har ligget til grund for administrationens afgørelse.

I sag 176/82

THÉO NEBE, tjenestemand i lønklasse A 4 ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Biver, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved J. Pipkorn, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat R. Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos O. Montalto, medlem af Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af Kommissionens beslutning af 24. november 1981 om med virkning fra 1. december 1981 at ændre sagsøgerens placering fra afdelingen VI/D/1 til afdelingen VI/G/4,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: S. Rozès
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandling

Den 1. november 1962 ansatte Kommissionen sagsøgeren i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2. Denne bestemmelse foreskriver, at ansættelsesmyndigheden i særlige tilfælde, blandt andet for så vidt angår stillinger, der kræver specielle kvalificationer, kan anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren. Kommissionen placerede sagsøgeren, der er specialist i økonomi og industri i mejerisektoren i afdelingen »Mejeriprodukter« i direktoratet »Markedsordningerne for animalske produkter« i Generaldirektorat VI »Landbrug«. Afdelingen kom senere til at bære betegnelsen VI/D/1 »Mejeriprodukter«.

Den 1. januar 1973 blev sagsøgeren forfremmet til A 4.

Den 23. juli 1980 vedtog Kommissionen en række principper vedrørende personalets mobilitet og anmodede det kommissionsmedlem, der var ansvarlig for personale og administration om forslag til gennemførelsesbestemmelser for disse principper. Kommissionsmedlemmet fremsendte sine forslag i et notat af 27. oktober 1980. I notatet angav han, at den nye procedure »ikke [skulle] træde i stedet for den nugældende forflyttelsesordning efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), men tilskynde til en større personalemobilitet«. Kommissionsmedlemmets forslag blev vedtaget af Kommissionen den 29. oktober 1980.

Den 13. oktober 1981 tilbød generaldirektøren for GD VI, C. Villain, under en samtale med sasøgeren denne en ny placering i afdeling VI/G/4 »Regnskabsafslutning, uregelmæssigheder og svig«. Sagsøgeren modsatte sig dette forslag, men generaldirektør Villain fastholdt i en skrivelse til sagsøgeren af 29. oktober 1981, at han havde til hensigt at placere ham i denne afdeling, idet han understregede, at det var absolut nødvendigt, at denne afdeling hurtigt fik en specialist med sagsøgerens kvalifikationer.

Den 4. november 1981 tilstillede Villain generaldirektøren for personale en skrivelse angående »mobiliteten inden for GD VI«. Skrivelsen var bilagt en liste over de forflyttelsesbeslutninger, der skulle foretages. Listen indeholdt ca. 40 navne, herunder sagsøgerens, om hvem det var bestemt, at han skulle forflyttes fra afdeling VI/D/1 til afdeling VI/G/4 med virkning fra 1. december 1981.

Den 24. november 1981 traf generaldirektøren for »Personale og administration« en beslutning, der placerede sagsøgeren i afdeling VI/G/4 fra 1. december 1981. I beslutningen blev der henvist til vedtægtens artikel 7, stk. 1, og det

anførtes, at beslutningen var truffet ud fra »tjenstlige synspunkter«.

Den 18. december 1981 indgav sagsøgeren en klage over denne beslutning »om en ny placering i henhold til mobilitetsproceduren«.

Da sagsøgeren ikke fik noget svar på sin klage, har han anlagt nærværende sag den 12. juli 1982.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog stillet Kommissionen en række spørgsmål, som denne har besvaret skriftligt.

Således har Kommissionen ved et brev af 12. april 1983 meddelt Domstolen følgende:

»1. Den 'mobilitet inden for GD VI', som blev foreslået af generaldirektøren for GD VI i dennes skrivelse af 4. november 1981, er blevet iværksat ved hjælp af en række individuelle beslutninger, som er truffet af generaldirektøren for 'Personale og administration' i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed. Disse beslutninger er truffet dels den 24. november 1981, som f.eks. for sagsøgerens, Nebe's vedkommende, dels den 14. december 1981. Beslutningerne vedrørende tjenestemænd i stillingsgruppen A 5/A 4, som Nebe . . ., samt tjenestemænd i stillingsgrupperne A 7/A 6 . . .

Beslutningerne, der alle er truffet i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 7, stk. 1, tager helt bestemt hensyn til de principper, der er indeholdt i de retningslinjer vedrørende mobiliteten, som Kommissionen vedtog den 23. juli 1980. Men de er ikke truffet i medfør af Kommissionens afgørelse af 29. oktober 1980 om gennemførelsesbestemmelser til afgørelse af 23. juli 1980.

2. Afgørelsen af 29. oktober 1980 er blevet iværksat i *samtlige* tjenestegrene i Kommissionen, idet der er blevet offentliggjort en 'første liste' over tjenestemænd i A 7/A 6 og B 5/B 4, som ikke har haft nogen 'egentlig ændring i placering' i tre år eller mere. Listen blev offentliggjort den 15. februar 1982 i Personaleposten, nr. 353. Med udgangspunkt i de svar, der indkom efter denne offentliggørelse, blev der offentliggjort en endelig liste over tjenestemænd i A 7/A 6 og B 5/B 4, som endnu ikke havde haft en sådan ændring. Denne liste . . . vedrører 16 tjenestemænd i stillingsgruppe A 7/A 6 og 6 tjenestemænd i stillingsgruppen B 5/B 4 i GD VI.

Mobiliteten vil blive gennemført gradvis ved individuelle beslutninger fra ansættelsesmyndigheden«.

II — Parternes påstande

Efter visse præcisioner under den mundtlige forhandling har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— sagen antages til realitetsbehandling, og følgelig annulleres beslutningen af 24. november 1981, der ændrer sagsøgerens placering;

— sagsøgte tilpligtes at afholde samtlige sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— spørgsmålet om sagsomkostninger afgøres efter reglerne.

III — Parternes anbringender og argumenter

Første anbringende: tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1

Sagsøgeren har understreget, at den anfægtede beslutning er »omfattet« af vedtægtens artikel 7, stk. 1, hvorved der principielt »udelukkende [skal] tages hensyn til tjenstlige synspunkter«.

Ifølge sagsøgerens opfattelse kan det ganske vist ikke benægtes, at indholdet af dette udtryk er omfattet af fællesskabsadministrationens frie skøn, men det må dog efterprøves, om denne administration herved har forfulgt lovlige formål. I modsat fald må det anerkendes, at beslutningen er behæftet med en retlig mangel.

Sagsøgeren har fremhævet, at han i hele sin karriere har koncentreret sig om mejerisektoren. Det var netop på grund af disse usædvanlige og specialiserede kundskaber, at Kommissionen ansatte ham i kraft af den særlige hjemmel for direkte udnævnelse i vedtægtens artikel 29, stk. 2, til en stilling, hvis arbejdsområde i enhver henseende svarede til hans kundskaber. Følgelig kræver såvel tjenstlige synspunkter som hensynet til denne undtagelsesmæssige ansættelsesprocedure, at sagsøgeren fortsat skal arbejde med de særlige opgaver, der var begrundelsen for og årsagen til hans ansættelse.

I øvrigt ses det ikke, hvorledes tjenstlige synspunkter kan forenes med såvel den situation, der nu opstår i afdeling VI/D/1 som følge af sagsøgerens fratræden, som med den nødvendighed man hævder, der er for at forstærke afdelingen VI/G/4 ved at flytte ham derhen. Efter sagsøgerens opfattelse vil hans fravær nemlig bevirke, at afdelingen VI/D/1 nu vil fungere dårligt. Det er rigtigt, at det anføres, at afdeling VI/G/4 er bagefter, men dette forhold skyldes de særligt vanskelige forhold i forbindelse med regnskabsafslutninger. I øvrigt vil sagsøgerens specielle erfaring ikke være til nogen gavn dér.

Endvidere burde ansættelsesmyndigheden ved sin vurdering af, hvad der var tjenstlige synspunkter, også have taget hensyn til, hvorledes tjenestegrenene virkede i forholdet udadtil, hvor sagsøgerens tvungne omplacering har vakt opsigt.

Endelig har sagsøgeren anført, at selv om indholdet af begrebet »tjenstlige synspunter« hovedsagelig må fastlægges af ansættelsesmyndigheden, går ansættelsesmyndigheden dog for vidt, hvis den overhovedet ikke tager hensyn til den ansattes synspunkt. Ansættelsesmyndigheden har hverken taget hensyn til sagsøgerens specialisering eller hans ønsker, og administration har derved tilsidesat sin omsorgspligt (»Fürsorgepflicht«).

Sagsøgeren har konkluderet, at henvisningen til tjenstlige synspunkter som begrundelse for at give ham nye opgaver er en retlig mangel, som gør den anfægtede beslutning ulovlig.

Kommissionen har understreget, at alle tjenestemænd, uanset hvordan de er blevet ansat, er omfattet af samme vedtægtsregler og derfor alle kan forflyttes eller få ændret deres placering, når tjenstlige synspunkter taler derfor.

Generaldirektøren for GD VI og med ham ansættelsesmyndigheden har ikke overskredet de vide grænser for det frie skøn, som de har på dette område, da de antog, at sagsøgeren, netop på grund af hans særlige kvalifikationer, kunne gøre bedre fyldest i afdelingen VI/G/4 end i afdelingen VI/D/1.

I øvrigt har man taget hensyn til sagsøgerens interesse. Sagsøgeren er nemlig nu chef for en sektion, hvilket han ikke var før, og han udøver nu opgaver, som de ansvarlige myndigheder betragter som mere vigtige, og som svarer til hans lønklasse og kvalifikationer. Sagsøgeren kan altså ikke beråbe sig nogen krænkelse af omsorgsforpligtelsen.

Følgelig har man med den omstridte beslutning på ingen måde tilsidesat vedtægtens artikel 7, stk. 1.

Andet anbringende: tilsidesættelse af Kommissionens afgørelse af 29. oktober 1980 om personalets mobilitet

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens afgørelse af 29. oktober 1980 er blevet tilsidesat, idet han uden videre har fået en anden placering, selv om de betingelser, der kræves efter afgørelsen, ikke var opfyldt for hans vedkommende.

Kommissionen har svaret, at sagsøgerens ændrede placering ikke var en direkte følge af mobilitetsproceduren, som nemlig ikke skulle afløse den nuværende forflyttelsesordning efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a). Det er korrekt, at omplaceringer er omfattet af vedtægtens artikel 7, stk. 1, for så vidt angår bevarelse af rettigheder og beskyttelse af tjenestemændenes legitime interesse, men disse regler er i nærværende tilfælde også strengt blevet overholdt. Der er altså intet grundlag for dette anbringende.

Tredje anbringende: utilstrækkelig begrundelse

Sagsøgeren har gjort gældende, at den omstridte beslutning, som enhver anden beslutning, der indebærer et klagepunkt, efter vedtægtens artikel 25 skal begrundes. I nærværende tilfælde er der imidlertid ingen begrundelse, men alene en generel henvisning til »tjenstlige synspunkter«. Den begrundelse, der muligt kan udledes af de for beslutningen »forberedende« akter, eksempelvis sagsøgerens samtale med Villain den 13. oktober 1981, er indbyrdes modstridende, utilstrækkelige eller ufuldstændige. Således fremgår det klart, at sagsøgerens ændrede indplacering blev besluttet i medfør af »mobilitetspolitikken«, selv om de betingelser, der måtte kræves opfyldt for at iværksætte denne politik, ikke forelå.

Kommissionen har gentaget, at den foranstaltning, der blev truffet for sagsøgerens vedkommende, var en ændret indplacering ud fra tjenstlige synspunkter. Ved afgørelsen af, om begrundelseskravet i vedtægtens artikel 25 er opfyldt, skal man ikke blot tage hensyn til ordlyden af selve beslutningen, men også til alle de omstændigheder, hvorunder den er truffet og bragt til sagsøgerens kundskab, og endvidere de tjenstlige skrivelser og andre meddelelser, der lå til grund for den.

I dette tilfælde fremgår det klart, at sagsøgeren har modtaget tilstrækkelige oplysninger om grundene til hans ændrede indplacering. Ikke alene havde generaldirektøren nemlig i løbet af en samtale oplyst sagsøgeren om, at han havde til hensigt at foreslå, at sagsøgeren blev omplaceret til afdeling VI/G/4, men havde også givet sagsøgeren lejlighed til

at fremsætte sine indvendinger hertil. Generaldirektøren har svaret på disse indvendinger i en skrivelse af 29. oktober 1981, i hvilken han også redegjorde for grundene til, at han havde måttet beslutte sig til at give sagsøgeren en ændret indplacering.

Følgelig må den anfægtede beslutning anses for at være tilstrækkelig begrundet.

Fjerde anbringende: magtfordrejning

Sagsøgeren har ikke bestridt, at en vel gennemført mobilitetspolitik er hensigtsmæssig. Han gør imidlertid gældende, at det fremgår af de foranstående argumenter, at den omstridte beslutning på ingen måde er begrundet i tjenstlige synspunkter, når den bedømmes i forhold til mobilitetspolitikkens krav. Sagsøgeren har heraf udledt, at ansættelsesmyndigheden ved sin omplacering af ham til afdeling VI/G/4 har forfulgt formål, der ikke er i overensstemmelse med en objektiv anvendelse af vedtægten og mobilitetspolitikken.

Kommissionen har understreget, at ansættelsesmyndigheden, da den af egen drift ændrede sagsøgerens placering, gjorde brug af de beføjelser, den har i medfør af vedtægten til gennemførelse af tjenstlige synspunkter, og tjenstlige synspunkter er i øvrigt den eneste begrundelse for, at den har denne beføjelse. Der har altså hverken været tale om inkompetence eller om magtfordrejning.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 28. april 1983 har sagsøgeren ved advokat G. Vandersanden og Kommissionen ved advokat R. Andersen fremsat mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. maj 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret på Domstolens justitskontor den 12. juli 1982, har Théo Nebe, tjenestemand i lønklasse A 4 ved Kommissionen, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 24. november 1981, hvorved hans palcering med virkning fra 1. december 1981 blev ændret fra afdeling VI/D/1 til afdeling VI/G/4.

2 Sagsøgeren, der er specialist i økonomi og industri i mejerisektoren, trådte i Kommissionens tjeneste i 1962. Han blev ansat i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, der bestemmer, at ansættelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan anvende en anden procedure end udvælgelsesproce-

duren, når det drejer sig om besættelse af stillinger, der kræver specielle kvalifikationer. Indtil 1. december 1981 arbejdede sagsøgeren i afdeling VI/D/1, »Mejeriprodukter« i Generaldirektorat VI »Landbrug«.

3 I juli 1980 vedtog Kommissionen visse retningslinjer for mobiliteten blandt tjenestemænd i lønklasserne A og B, og den anmodede det kommissionsmedlem, der var ansvarlig for personale og administration om at fremsætte forslag med henblik på disse retningslinjers nærmere gennemførelse. Kommissionsmedlemmet fremsatte sine forslag i et notat af 27. oktober 1980. I notatet foreslog han, at man hvert år skulle offentliggøre foreløbige lister, der blandt andet skulle angive samtlige de tjenestemænd i lønklasserne A 8 til A 4, som inden for en vis periode ikke havde haft nogen egentlig ændring i deres placering. Tjenestemænd, der opfyldte denne betingelse, men som ikke var medtaget på listen, kunne anmode om at blive optaget på den. Endvidere kunne tjenestemæand, der var optaget på listen, på visse betingelser anmode om, at deres navn blev streget. Således kunne tjenestemænd i lønklasserne A 4/A 5 anmode om, at deres navn blev trukket tilbage, såfremt deres arbejdsområde og faglige kvalifikationer var tilstrækkeligt specialiserede. Disse anmodninger skulle kunne imødekommes, særligt for tjenestemænd i lønklasse A 4 med høj anciennitet. Herefter skulle ansættelsesmyndigheden udfærdige en definitiv liste og opfordre de tjenestemænd, der var anført på denne liste, til at angive deres ønsker med hensyn til den nye placering, og endvidere skulle generaldirektoraterne anmodes om at fremsætte forslag. Herefter ville ansættelsesmyndigheden udstede de individuelle beslutninger om omplacering eller forflyttelse efter en bestemt procedure. Endelig understregedes det i forslaget, at den nye procedure ikke skulle træde i stedet for den gældende ordning med forflyttelse i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), men skulle bidrage til en større mobilitet blandt personalet.

4 Kommissionen vedtog dette forslag den 29. oktober 1980.

5 Den 12. marts 1981 meddelte generaldirektøren for »Landbrug« i en skrivelse til de ansatte i GD VI, at mobilitetspolitikken i princippet skulle gennemføres på frivilligt grundlag, hvilket dog ifølge skrivelsen ikke udelukkede, at der om fornødent kunne ske en omplacering ex officio.

6 Den 13. oktober 1981 tilbød generaldirektøren for »Landbrug« under en samtale med sagsøgeren denne, at han kunne blive placeret i afdeling VI/G/4, »Regnskabsafslutning, uregelmæssigheder og svig«. Sagsøgeren afviste dette forslag og begrundede nærmere sit afslag i en skrivelse til generaldirektøren. Ikke desto mindre anførte denne i en skrivelse den 29. oktober 1981 til sagsøgeren, at han fastholdt sin hensigt om at placere ham i den angivne afdeling fra 1. oktober 1981, idet han understregede, at det var en uopsættelig nødvendighed, at der blev placeret en specialist med sagsøgerens kvalifikationer i afdeling VI/G/4.

7 Den 4. november 1981 tilstillede generaldirektøren for »Landbrug« generaldirektøren for »Personale og administration« en skrivelse, der angik »mobiliteten inden for GD VI«. Som et bilag til skrivelsen fulgte en liste med de beslutninger om forflyttelser, der skulle træffes. Sagsøgerens navn var optaget på listen.

8 Den 24. november 1981 traf generaldirektøren for »Personale og administration« den omstridte beslutning, der med virkning fra 1. december 1981 placerede sagsøgeren med dennes stilling i afdeling VI/G/4. I beslutningen henvistes til vedtægtens artikel 7, stk. 1, og det anførtes, at den var truffet ud fra »tjenstlige synspunkter«.

9 Den 18. december 1981 indgav sagsøgeren en klage over denne beslutning »om en ændret placering i medfør af mobilitetsproceduren«. Da klagen ikke blev besvaret, har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

10 I en beslutning af 1. oktober 1982, der afviser sagsøgerens klage, anførte Kommissionen blandt andet, at »når De har kunnet antage, at den Dem vedrørende beslutning er en foranstaltning, der er truffet i medfør af mobilitetsproceduren, er det fordi den blev udstedt samtidig med en omorganisering af GD VI til gennemførelse af de almindelige retningslinjer, som Kommissionen vedtog den 29. oktober 1980, men som indtil videre ikke vedrører tjenestemænd i lønklasse A 5 og A 4. Beslutningen om at omplacere Dem med Deres stilling ... er truffet ud fra tjenstlige synspunkter ...«

11 Sagsøgeren har gjort fire anbringender gældende:

— krænkelse af Kommissionens afgørelse af 29. oktober 1980 om personalemobiliteten;

— krænkelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1;

— utilstrækkelig begrundelse;

— magtfordrejning.

Spørgsmålet, om Kommissionens afgørelse af 29. oktober 1980 er tilsidesat

12 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens beslutning af 24. november 1981 blev truffet til gennemførelse af mobilitetspolitikken. Når der i beslutningen henvises til vedtægtens artikel 7, stk. 1, skyldes det, at mobilitetspolitikken i teknisk forstand ikke skal træde i stedet for forflyttelsesproceduren. Sagsøgeren anfører, at indtil hans klage blev afvist i oktober 1982, var der intet grundlag for at antage, at der var tale om en intern omstrukturering af tjenestegrenene. Da den omstridte beslutning ikke opfylder samtlige de betingelser, der er angivet i afgørelsen om mobilitetsproceduren, nemlig først og fremmest det krav, at mobiliteten skal ske på frivillig basis, må den omstridte beslutning følgelig annulleres. Under alle omstændigheder tilhører sagsøgeren den gruppe tjenestemænd, som efter den nævnte almindelige afgørelse udtrykkeligt kan anmode om, at deres navn slettes af listen.

13 Kommissionen har anført, at den ændrede placering af sagsøgeren ikke var en direkte følge af den mobilitetsprocedure, som blev indført ved Kommissionens afgørelse af 29. oktober 1980. Det drejede sig om en omplacering ex officio ud fra tjenstlige synspunkter, som især skyldtes et uopsætteligt krav om, at afdelingen VI/G/4 kvalitativt blev forstærket med henblik på at indhente de betydelige forsinkelser med hensyn til regnskabsafslutninger, som man bebrejdede afdelingen, og i dette øjemed var det således nødvendigt at disponere over en tjenestemand med sagsøgerens kvalifikationer og erfaring.

14 Først bemærkes, at Kommissionen med disse afgørelser vedrørende personalets mobilitet ikke ændrede og ikke kunne ændre vedtægtens regler for forflyttelse af tjenestemænd. Det fremgår i øvrigt klart af afgørelserne, at Kommissionen med sin nye mobilitetspolitik på ingen måde agtede at give afkald på muligheden af at kunne forflytte tjenestemænd, heller ikke mod deres vilje. Heraf følger, at når en given mobilitet på frivilligt grundlag efter Kommissionens opfattelse ikke er tilstrækkelig til at imødekomme tjenestens behov, kan den frit foretage forflyttelser ex officio, idet den dog herved skal respektere samtlige garantier, som vedtægten giver de pågældende tjenestemænd.

15 Dernæst bemærkes, at selv om Kommissionens adfærd, før den omstridte beslutning blev udstedt, hos sagsøgeren kunne fremkalde en vildfarelse med hensyn til beslutningens retlige grundlag, så kan det dog konstateres, ikke alene på grundlag af beslutningens ordlyd, men også ud fra svaret på klagen og de oplysninger, Kommissionen er fremkommet med under sagens behandling ved Domstolen, at omplaceringen af sagsøgeren er en foranstaltning, der er truffet ex officio og udelukkende i henhold til vedtægten. Heraf følger, at den omstridte beslutning udelukkende skal bedømmes i forhold til vedtægtens regler for forflyttelse i det omfang, hvor vedtægten også finder anvendelse på det tilfælde, at en tjenestemand omplaceres med sin stilling. Følgelig kan sagsøgerens første anbringende ikke lægges til grund.

Spørgsmålet, om vedtægtens artikel 7, stk. 1, er tilsidesat

16 Sagsøgeren har fremhævet, at han oprindeligt blev ansat i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 2, på grund af sine specialiserede kvalifikationer. Han mener således, at tjenstlige synspunkter og overholdelsen af denne undtagelsesprocedure kræver, at han fortsat skal være beskæftiget med de særlige opgaver, som var begrundelsen for og årsagen til hans ansættelse, og at enhver beslutning om omplacering eller forflyttelse derfor må være særskilt begrundet i forhold til dette krav. Det kan heller ikke forenes med tjenstlige synspunkter, at hans forflyttelse bevirkede en forstyrrelse i afdelingen »Mejeriprodukter« og ikke var til gavn i den afdeling, hvortil han blev flyttet. Spørgsmålet om, hvad tjenstlige synspunkter kræver, kan endvidere ikke afgøres alene ud fra rent interne administrative betragtninger, men må også

vurderes ud fra tjenstegrenenes forhold udadtil, hvor sagsøgerens ændrede placering vakte forbavselse. Endelig har ansættelsesmyndigheden ikke taget hensyn til sagsøgerens personlige ønsker, idet den forpligtede ham til at udføre opgaver, som ikke svarer til hans speciale, hvorved den har tilsidesat omsorgsprincippet. Sagsøgeren har konkluderet, at den omstridte beslutning ikke blev truffet udelukkende ud fra tjenstlige synspunkter, som det kræves i vedtægtens artikel 7, hvorfor den bør annulleres.

17 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at afgørelser om omplaceringer ligesom afgørelser om forflyttelser — for så vidt angår sikringen af de pågældende tjenestemænds lovlige rettigheder og interesser — er undergivet vedtægtens artikel 7, stk. 1, især i den forstand, at tjenestemændenes omplacering kun kan ske ud fra tjenstlige synspunkter og under iagttagelse af stillingernes ligeværd.

18 Det er ikke bestridt, at princippet om stillingernes ligeværd er blevet fuldt respekteret i denne sag. For så vidt angår hensynet til tjenstlige synspunkter bemærkes, at Domstolen i sin praksis har fastslået, at Fællesskabets institutioner har et vidt skøn, såvel ved organisationen af deres tjenestegrene afhængigt af de opgaver, der pålægges dem, som ved placeringen af det personale, der er til deres rådighed. Dette skøn begrænses ikke af den omstændighed, at sagsøgeren er blevet ansat i medfør af proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 2. De eventuelle problemer, som sagsøgerens afgang kan forvolde i hans gamle afdeling, og den gavn, som hans nye afdeling kan drage af omplaceringen og de følger, som omplaceringen kan have på de to afdelingers relationer udadtil, er altsammen forhold, som er omfattet af dette frie skøn.

19 Endvidere bemærkes, at en tjenestemand ikke kan gøre sine personlige ønsker gældende i forhold til en foranstaltning, som ansættelsesmyndigheden træffer med henblik på organisationen eller en rationalisering af tjenestegrenene, som må antages at opfylde tjenstlige synspunkter. I så henseende må det fremhæves, at den afdeling, som sagsøgeren nu blev placeret i, havde åbenbare vanskeligheder som følge af et utilstrækkeligt antal medarbejdere og mangel på tilstrækkeligt erfarne og kvalificerede tjenestemænd. Heraf

følger, at sagsøgerens andet anbringende i sin helhed ikke kan lægges til grund.

Spørgsmålet, om begrundelsen er tilstrækkelig

20 Sagsøgeren har gjort gældende, at den omstridte beslutning som enhver retsakt, der indeholder et klagepunkt, efter vedtægtens artikel 25 skal være begrundet. Han anfører, at i nærværende tilfælde indeholder beslutningen ingen begrundelse bortset fra en helt generel henvisning til tjenstlige synspunkter. De akter, der ligger til grund for beslutningen, er indbyrdes modsigende, utilstrækkelige og ufuldstændige, og det fremgår klart af dem, at beslutningen er truffet til gennemførelse af mobilitetspolitikken, selv om de betingelser, der kræves for at iværksætte denne politik, ikke forelå.

21 Som Domstolen ved adskillige lejligheder har understreget, er formålet med begrundelsespligten, at adressaten skal have lejlighed til at vurdere, om afgørelsen er behæftet med fejl, der gør det muligt at anfægte lovligheden og muliggør en retlig kontrol. Det følger heraf, at begrundelsespligtens omfang i hvert enkelt tilfælde skal vurderes konkret. Som Domstolen også har antaget i praksis, er begrundelseskravet i vedtægtens artikel 25, stk. 2, opfyldt, når de omstændigheder, hvorunder den anfægtede retsakt er blevet vedtaget og meddelt de pågældende, giver dem mulighed for at erfare de væsentligste af de momenter, som har ligget til grund for administrationens afgørelse.

22 Sagsøgeren har ikke bestridt, at han har haft en samtale med generaldirektøren, der blev fulgt op af en korrespondance, før den omstridte beslutning blev truffet. Det fremgår af de oplysninger, som parterne er fremkommet med, at sagsøgeren under denne udveksling af synspunkter blev tilstrækkeligt informeret om grundene til den planlagte omplacering, og at han havde mulighed for at fremsætte sine indvendinger. Der er intet grundlag for at betegne de begrundelser, der her blev fremsat, som indbyrdes modstridende, utilstrækkelige eller ufuldstændige, fordi generaldirektøren først forsøgte at få sagsøgerens samtykke, og omplaceringen, da dette mislykkedes, herefter måtte træffes ex officio.

23 Heraf følger, at i det øjeblik, da den omstridte meddelelse blev meddelt sagsøgeren, var han allerede tilstrækkeligt informeret om de væsentligste elementer, der begrundede den ud fra tjenstlige synspunkter. Under disse omstændigheder må den almindeligt holdte henvisning til dette begreb i selve beslutningen betragtes som en tilstrækkelig begrundelse. Dette anbringende kan altså heller ikke tages til følge.

Spørgsmålet, om der foreligger magtfordrejning

24 Sagsøgeren har gjort gældende, at da ansættelsesmyndigheden ex officio omplacerede ham til afdeling VI/G/4 forfulgte den formål, som intet havde at gøre med en objektiv anvendelse af vedtægten og mobilitetspolitikken.

25 Hertil er det tilstrækkeligt at bemærke, at Kommissionens afgørelse om at ændre sagsøgerens placering som nævnt er fundet at være truffet ud fra tjenstlige synspunkter. Det kan derfor ikke antages, at beslutningen er behæftet med magtfordrejning.

Sagens omkostninger

26 Selv om ingen af sagsøgerens anbringender således er blevet lagt til grund, må der ved afgørelsen af sagens omkostninger dog tages hensyn til det anførte, særligt at Kommissionens holdning har været tvetydig for så vidt angår retsgrundlaget for den omstridte beslutning. Først på et meget sent tidspunkt, det vil sige i besvarelsen af sagsøgerens klage og i duplikken, har Kommissionen klart angivet, at beslutningen ikke var truffet i medfør af mobilitetspolitikken. Det kan altså ikke bebrejdes sagsøgeren, at han har anlagt sag ved Domstolen med henblik på kontrol af lovligheden af en beslutning, som han efter nævnte mobilitetspolitik måtte antage var ugyldig.

27 Herefter finder procesreglementets artikel 69, stk. 3, andet afsnit, anvendelse, hvorefter Domstolen endog kan pålægge en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som den vindende part har forvoldt modparten ved sin egen adfærd.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen bærer alle sagens omkostninger, herunder sagsøgerens.**

Pescatore Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 19. MAJ 1983 [1]

Høje Domstol.

I denne sag har Théo Nebe, der er tjenestemand i lønklasse A 4, anlagt sag mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 24. november 1981, der ændrede hans placering fra afdelingen VI/D/1 (Mejeriprodukter) til afdeling VI/G/4 (Regnskabsafslutning, uregelmæssigheder og svig) i Generaldirektoratet for landbrug.

I — De faktiske omstændigheder er følgende:

Théo Nebe blev ansat som tjenestemand på prøve ved Kommissionen i medfør af

1 — Oversat fra fransk.